

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

308

Szerző: Nagy Endre.

Cím: Legenda Coolidge-ról.

Forrás: Pesti Hírlap

Bp.

(Hely)

1919. II. 12.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Hely

Idő

"1919"

Személy

Helyszám

Legenda Coolidge-ról

Írta: NAGY ENDRE.

Coolidge megérkezett Budapestre és boldog volt, amikor Ritz-szállóbeli szobájában megmosakodhatott. Párisban azt mondták neki a csehek és a románok, hogy a magyar egy barbár nemzet, amelynek semmi keresnivalója sincs Európában. Egy kissé megnyugodott tehát, hogy ebben a barbár országban is meg lehet mosakodni.

Aztán a melléje rendelt magyar vezetővel autóba szállott, hogy egy kicsit körülkocsikázza a várost. A hotel előtt egy álló férfi szobrát látta, amely nem fegyvert tartott a kezében, hanem papír-göncyöleget.

— Kinek a szobra ez? — kérdezte.

— Ez egy kultuszminiszterünket ábrázolja. Nem azért kapott szobrot, mert miniszter volt, hanem mert a tanítás szabadságát hirdette.

— Hm! — gondolta Coolidge — ez elég szép egy ilyen barbár nemzettől!

A Gizella-téren egy márványkö-halmazt láttak, amelyről mindjárt észre lehetett venni, hogy tervszerűleg hordták oda össze.

— Hát ez kinek a szobra?

— Ez egy magyar költőt ábrázol, aki a nemzeti szózatot írta; zseniális költő volt és nem volt tagja annak a zsűrinek, amelyik ezt a szoborpályázatot eldöntötte.

A Gizella-téren láttak két márvány-szobrot. A vezető mindjárt meg is magyarázta:

— Az egyik egy érsek, aki a tizenhatodik században a magyar irodalmi próza mestere volt, a másik pedig ugyanekkor a magyar jogot kodifikálta.

Az Erzsébet-tér felé kanyarodott az autó. Itt egy márványba faragott kopasz cibált láttak, aki felé egy márvány-anya nyújtotta a csecsemőjét.

— Hát ez kicsoda? — kérdezte Coolidge.

— Ez egy magyar orvos volt, aki száz év előtt kikereste és megtalálta a gyermekágyas láz kórokozóját.

Coolidge most már káromkodni kezdett angolul:

— Az ördögbe is! Csupa tudós, költő, művész!... Hát nem voltak önöknek magyaroknak királyaik és hadvezérek?

A vezető szerényen válaszolta:

— De voltak... Csakhogy — tetszik tudni — mi szegény ország vagyunk és így nem telik egyszerre mindenre. Előbb a sürgősebb dolgokat kellett megszobrosítanunk.

— Hm! — mondta Coolidge és egy halk káromkodásba belefoglalta azokat a cseh és román politikusokat, akik őt Magyarországról informálták.

Az autó pedig robogott tovább. A Körön-

dön Coolidge balra mézett és diadalmasan kiáltotta:

— Aha! Ezek ketten mégis csak harcosok voltak! Látom, buzogányt tartanak a kezükben!

— Igen. Ezek erdélyi fejedelmek voltak, akik egész Európában harcoltak a vallás szabadságáért.

A Ligetben, a Műcsarnok mellett egy márványba faragott férfit láttak, aki egy gyermeket visz a vállán. A vezető magyarázta:

— Ez a pesti atyát ábrázolja, aki a régi időkben a fiát pozícióba vitte. Ezért volt ezelőtt Budapest kedvelt szentje Kristóf.

Itt leszállottak és gyalogos sétára indultak. Egyszer csak a tó mellett, egy kis tisztáson megtántorodott Coolidge és álmélkodva mutatott egy szoborra.

— Milyen ismerős arc ez! Hol láttam én ezt?

A vezető diadalmasan mondta:

— Ez az Egyesült Államok legnagyobb szabadsághőseinek, Washingtonnak a szobra.

Coolidge odarohant a szoborhoz, megkopogtatta a talapzat köveit, a szobor bronzát és megdöbbenve hebegte:

— Szinte hihetetlen! Igazi kőből van, igazi bronzból és még a patina is igazi rajta!... Hogy tudták ezt maguk így egy pár nap alatt iderögtönözni?